

інноваційної інфраструктури, низьким рівнем фінансування НДДКР, технологічним відставанням промислового комплексу, стають серйозною перешкодою на шляху до формування економіки інноваційного типу. Для нейтралізації таких загроз доцільним є створення та подальший розвиток інноваційних кластерів. Особливу увагу слід приділити впровадженню результатів НТП у виробництво продукції військово-оборонного комплексу як зростаючому фактору впливу на національну безпеку країни.

Література:

1. Pitic G. The influence of clusters strength and specialization on regional innovativeness: comparative analysis of Hungary, Bulgaria, Greece, Romania and Serbia / G. Pitic, N. Savic, M. Dzunic // Актуальні проблеми економіки. – 2014. – № 1 (151). – С. 281–288.
2. Вечкинзова Е.А. Кластерная форма индустриально-инновационного развития территорий / Е.А. Вечкинзова // Вопросы управления. – Выпуск № 2 (8). – 2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://cyberleninka.ru/article/n/klaster-naya-forma-industrialno-innovatsionnogo-razvitiya-territoriy>.
3. Никитина М.Е. Сравнительный анализ моделей формирования инновационных кластеров и обоснование условий их применения в российских регионах: магистерск. дисс. : 27.04.05 / Никитина Мария Евгеньевна, М., 2016. – 104 с.
4. Орлова А.А. Досвід формування та розвитку кластерів у постсоціалістичних країнах у контексті національної безпеки України [Електронний ресурс] / А.А. Орлова, М.В. Бугаєва // Ефективна економіка. – 2017. – №11. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5892>
5. Портер М. Международная конкуренция / М. Портер. – М. : Международные отношения, 1993. – 896 с.



Малаховський Ю.В.

к. е. н., доцент,

Центральноукраїнський національний технічний університет,

м. Кропивницький

ФАКТОЛОГІЧНА ОСНОВА ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИСТИЧНОГО КЛАСТЕРУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОСИСТЕМИ

Система національних рахунків (СНР) призначена для макроаналізу стану ринкової економіки та процесів, що в ній відбуваються. Практика використання цього інструменту аналізу відбувається в атмосфері креативного “зняття” протиріччя між потребою конкретизувати інформацію щодо окремих сторін продуктивної діяльності в макроекономічних масштабах, яка потребує проведення деталізованих мезо(суб)розрахунків, та необхідністю досягнення високого рівня узагальнень показників галузевої кон’юнктури в національних рамках, що повинно забезпечити агрегацію показників та інтегрування комплексної системи статистичної інформації до складу таблиці міжгалузевого балансу типу “Затрати-випуск”.

В межах реалізації макроекономічного підходу статистичного оцінювання туристичної діяльності, що базується на попиті, проводиться вимірювання економічного ефекту від діяльності подорожуючих осіб в місцях відвідування. Вимірювання витрат подорожуючих осіб, які переміщуються з однієї країни до іншої за межами країни постійного проживання, знаходить своє відображення в категорії “подорожі” в рамках платіжного балансу [1]. На відміну від подорожуючих, туристична діяльність здійснюється відвідувачами у процесі підготовки до поїздки, а також безпосередньо у ході її здійснення. Окрім характерних для туризму видів діяльності (огляд ландшафтів, пам’яток, прийняття сонячних ван, відвідування цікавих місць),

одним з його елементів можуть виступати поїздки з метою підприємництва, отримання освіти, професійної підготовки, якщо вони відповідають наведеному вище обмеженню. Економічний статус “відвідувача” передбачає тимчасову витратну діяльність особи протягом періоду перебування в місцях відвідування (за межами середовища перебування у звичайному житті) в контексті конкретної поїздки, а також пов’язані витрати інших осіб в їх інтересах. В залежності від головної мети, конкретні поїздки можуть переслідувати особисті цілі відвідувача (відпочинок, дозвілля, рекреація; відвідування знайомих або родичів; навчання та професійна підготовка; охорона здоров’я і лікування; релігія/паломництво; здійснення покупок; транзит; інші цілі); його ділові та професійні цілі. Основоположний елемент у визначенні туризму – звичайне середовище проживання – слід відрізнити від країни постійного проживання [1] і місця постійного проживання у країні [13]. Після завершення поїздки статус відвідувача втрачається.

Туристичні витрати – сума грошових коштів відвідувачів, інші витрати, оплачені/відшкодовані іншими особами, що витрачаються з метою придбання споживчих товарів/послуг, цінностей для особистого споживання або використання у якості подарунку до/після туристичної поїздки.

Більш широка категорія “туристичне споживання”, що формально визначається аналогічно до категорії “туристичні витрати”, окрім перелічених статей грошових операцій, повинна включати до свого складу послуги, які пов’язуються з проживанням протягом відпочинку власним коштом, туристичні соціальні трансферти у натуральній формі та інші форми умовного споживання. Оцінювання такого різновиду операцій здійснюється на підставі джерел інформації про обмін житлом, оцінювання розмірів орендної плати у випадку використання будинків для відпочинку, розрахування показників вартості непрямих послуг з фінансового посередництва (ПФП) [7, пп. 6.163-6.169].

Особливостями розрахунку обсягів туристичного споживання, на відміну від однойменних витрат, є: вихід за рамки грошових операцій (бартер, операції за власний рахунок, оплата в натуральній формі та інші натуральні трансферти, соціальні трансферти в натуральній формі); необхідність врахування частини вартості проміжного споживання (ВПС) виробників туристичних послуг; виключення покупок з метою здійснення неорганізованої зовнішньої (“човникової” торгівлі; включення до складу вартості придбання товарів, які мають певну цінність, без врахування їхньої вартості, що не відносяться до категорії споживчих товарів, з однієї сторони, виключення витрат, які не пов’язані з придбанням товарів/послуг (трансфертні платежі, податки (за виключенням тих, що входять до ціни купівлі), банківський відсоток), з іншої сторони; виключення з рахунків туристичного споживання витрат на придбання та капітальний ремонт будинків для відпочинку, на які розповсюджуються нові форми власності (timeshare, shared ownership, fractional property ownership, equity ownership, co-ownership [8]), пов’язані з цим особливості розрахування елементів валового нагромадження основного капіталу у сфері туризму; реалізація підходу до оцінювання туристичного споживання як такого, що відбувається у випадку передавання прав власності на товари або при наданні послуг, що може не співпадати у часі з моментом здійснення платежу (варіанти авансових платежів та використання у подальшому кредитних карт, запозичень тощо); включення до категорії туристичних витрат і споживання коштів, які витрачаються як у ході підготування до поїздок так і протягом часу їх здійснення.

Прикладна цінність концепції туристичного споживання особливо виразно проявляється у ході визначення обсягів ВДВБТ та ВВП.

Валове нагромадження основного капіталу (ВНОК), яке визначається через встановлення загальної вартості основних фондів (за вирахуванням реалізованих) у звітному періоді, плюс деяке збільшення вартості невиробничих активів, що відбулося внаслідок виробничої діяльності інституційних одиниць, а також аналіз обсягів і потоків фізичних інвестицій у сфері туризму, пов'язується з трьома основними категоріями: специфічними туристичними основними фондами, які складно трансформувати для використання в якому-небудь іншому секторі економіки; інвестиціями підприємств туристичної сфери, які не відносяться до категорії специфічних туристичних; пов'язана з туризмом специфічна інфраструктура, яка створюється ОДУ з метою сприяння розвитку туризму. ВНОК в секторі туризму в межах аналізованої економіки відноситься до вироблених основних фондів, які експлуатуються місцевими виробниками, і не враховує рухомі фонди, які експлуатуються в рамках конкретної економічної території нерезидентами (крім будинків для відпочинку) (літаки, поїзди, пороми, круїзні судна, автобуси тощо).

Вимагає проведення спеціальних обчислень визначення обсягів витрат ОДУ на колективне споживання, які у подальшому не перерозподіляються споживачами і обліковуються як фактичне кінцеве споживання ОДУ в рамках СНР. Колективні неринкові послуги, які носять назву колективного туристичного споживання, можуть містити державні витрати в інтересах як споживачів, так і виробників, а також витрати лише в інтересах виробників.

В межах реалізації макроекономічного підходу, що базується на пропозиції, реалізуються підходи щодо ідентифікації продуктів (типових туристичних, інших та неспоживчих товарів), характерних для сектора напрямів діяльності (галузей туризму) з використанням прийнятих на міжнародному рівні класифікацій товарів [2] та видів виробничої діяльності [3].

Основними агрегованими показниками, на підставі яких формується уявлення про значимість туризму в економіці країни, є: споживання, а також витрати основних категорій відвідувачів на споживчі продукти, а також вироби, які мають певну цінність, що стосуються туризму всередині держави (за виключенням витрат з бронювання місць); ВДВГТ; ВДВБТ; ВВПБТ.

Повний перелік перемінних, які характеризують галузі туризму в рамках концепції пропозиції товарів та послуг, включає до свого складу:

- ВДВ – вартість кінцевої продукції за вирахуванням ВПС, показник, який характеризує виробничий процес у цілому (комбінацію всіх, а не конкретних, витрат, засобів виробництва, праці та технологій з метою отримання кінцевих продуктів), розмір доходу, який сформувався в процесі оплати і використання факторів виробництва;

- чисту додану вартість (ЧДВ) – ВДВ за вирахуванням споживання основного капіталу (СОК);

- ВДВГТ – суму показників ВДВ всіх галузей туризму;

- ВДВБТ – показник зв'язку між попитом (туристичним споживанням), а також пропозицією зі сторони національних виробників;

- зайнятість – перемінну величину, яка передбачає облік кількості робочих місць, загальної кількості відпрацьованих робочих годин, робочих місць в еквіваленті повної зайнятості (ЕПЗ), у т. ч. за гендерною ознакою;

- ВНОКГТ – величина, яка враховує процес ВНОК галузями туризму в межах створення специфічних для сектора туризму активів, а також у формі інвестиції галузей туризму в інші виробничі активи специфічних нетуристичних продуктів, які не розглядаються у якості типових для туризму;

– колективне туристичне споживання (КТС) з визначенням витрат з надання неринкових послуг [2] за рівнями ОДУ (національний, субнаціональний (регіональний), адміністративно-територіальних формувань (місцевий));

– загальний обсяг попиту, що стосується туризму всередині країни, показник “заснованого на витратах кількісного оцінювання величини ВВПБТ” – сума споживання, що стосується туризму всередині держави, ВНОКГТ, КТС.

Тобто, застосовуваний у практиці діяльності статистичних органів табличний опис функціонування галузей туризму, в цілому, забезпечує узагальнене відображення того, з яких продуктів складається кінцева продукція, які продукти входять до складу вихідних ресурсів, як саме проводиться плата за використовувані виробничі фактори, тим самим дозволяє уникнути дублювання при порівнянні та агрегуванні окремих видів діяльності.

Реальний розрахунок обсягів ВНОК у секторі туризму галузей туризму та інших галузей здійснюється у розрізі специфічних туристичних основних активів (у складі 5 підкатегорій – розміщення відвідувачів; інші нежилі приміщення та споруди, що відносяться до галузей туризму; обладнання для пасажирського транспорту, що використовується у туристичних цілях; інші машини та обладнання, які спеціально призначені для виробництва типових туристичних продуктів; благоустрій земель, які використовуються з метою туризму), а також інвестицій галузей туризму в інші вироблені активи специфічних нетуристичних продуктів.

Одночасно, галузева картина ВНОК у сфері туристичної діяльності України є неповною, адже містить лише у формі пункту меморандуму дані про операції з нефінансовими невиробленими активами (наприклад, земля), а також нематеріальними невиробленими активами (для прикладу, права на землю, права на використання торговельних марок тощо).

На етапі розрахунку ВНОК проблема встановлення його величини виходить за межі галузевої і постає елементом визначення сукупного національного багатства країни. Її успішне вирішення вбачається у розробці та практичній реалізації чіткої послідовності складання балансу активів і пасивів (БАП) національної економіки. Це видається можливим у випадку дотримання загальних принципів вартісного оцінювання для нефінансових та фінансових активів: БАП повинен погоджуватись з рахунками нагромадження СНР (СРР), для чого оцінювання активів та пасивів повинно бути проведено за набором цін, що відносяться до їх конкретних різновидів, бути поточними на дату складання балансу; найбільш придатним для здійснення адекватної оцінки джерелом спостереження за цінами є дані фондової біржі, де кожний актив функціонує у якості повністю однорідного, продається часто, у значному обсязі, а ринкова ціна включається до лістингу через регулярні проміжки часу; ще одним прийнятним методом визначення вартості є встановлення теперішньої (дисконтованої) вартості майбутньої економічної вигоди, що очікуються від даного активу (ліси, корисні копалини).

Взагалі, ННА – активи, що створені поза процесу виробництва, тобто шляхом юридичних або облікових дій. У ідеальному варіанті, найбільш повною формою представлення вартісної оцінки ННА з розподілом їх між інституційними секторами, мав би бути рахунок операцій з капіталом [7], що балансується з нульовим підсумком на рівні розрахунку показника чистого кредитування/ чистого запозичення.

За чинною версією СНР, відображення у ній отримують три різноманітних типи ННА: природні ресурси; контракти, договори оренди та ліцензії; гудвіл та маркетингові активи. Зауважимо, що лише ті природні ресурси, які належать інституційним одиницям (ІО) або їх групам, у відношенні яких може бути встановлено права власності і забезпечено їх дотримання, класифікуються як економічні активи і відображаються в

БАП. При цьому, природні активи повинні забезпечувати вигоди своїм власникам з врахуванням технології, наукових знань, економічної інфраструктури, наявних ресурсів та відповідних цін на дату складання балансу. Природні активи у формі біоматерії є відновлюваними. Якщо відновлення ресурсів відбувається під контролем, відповідальністю або управлінням ІО, вони розглядаються як культивовані, а діяльність відображається в межах границь сфери виробництва в СНР. Зростання біоматерії в дикій природі, або нарощення некультивованої рослинності не розглядається в рамках вироблених активів. Якщо ж аналогічний процес відбувається на підконтрольній території, приносить вигоду його власнику, то він розглядається у якості економічного активу.

Витрати колективного туристичного споживання, тобто органів державного управління (ОДУ) на виробництво колективних неринкових послуг, включають до свого складу видатки з надання послуг за чотирма основними підкласами КВЕД: (а) рекламних у сфері туризму; (б) інформаційних для відвідувачів; (с) державних адміністративних, які відносяться до роздрібної та оптової торгівлі, системи підприємств громадського харчування, готелів та ресторанів; (д) державних адміністративних, які відносяться до справ у сфері туризму [4].

Частково до цієї категорії витрат також відносяться бюджетні видатки: з дослідження ринку та опитування громадської думки; на організацію діяльності органів поліції та протипожежної служби; інші у сфері освіти та професійної підготовки, які не включено до інших категорій; допоміжні у сфері освіти.

Окремо визначаються негрошові кількісні показники: поїздок і проведених ночей з виділенням видів туризму та категорій відвідувачів; прибуттів та проведених ночей з виділенням видів транспорту для в'їзних туристів; закладів та можливостей з розміщення з виділенням його окремих форм; закладів у галузях туризму, що відрізняються за кількістю робочих місць.

Підводячи підсумки викладеного, зазначимо, що безумовним фактом є наростання ступеня впливу туристичної сфери на розвиток економіки всіх рівнів господарювання. Для більш чіткого уявлення про динаміку зростання та пропорції між окремими агрегованими показниками, з метою запровадження методів ефективного регулювання галузю (особливо, на національному та субнаціональному рівнях), необхідним є подальший розвиток інструментальних методів визначення величини прямого, непрямого та опосередкованого впливу в контексті універсального аналізу витрат та результатів туристичної діяльності.

Моделі, що засновані на аналізі витрат та результатів, забезпечують можливість відобразити кількісні зв'язки між виробленою продукцією (з виділенням продуктів/видів діяльності), обчисленою в базових цінах, та проміжним споживанням (з виділенням продуктів/видів діяльності), в номінальних цінах покупців, у вигляді технологічних коефіцієнтів. Матриця таких коефіцієнтів витрат i -го ресурсу на виробництво j -ї одиниці продукції галузі, хоча і слугує основою для формування математичної моделі технологічного устрою туристичної діяльності [12], передбачає потребу її коригування з врахування цілого ряду суттєвих припущень. Крім того, її використання потребує максимальної деталізації СНР, виділення для кожного стільника імпортованого компоненту, а також внутрішнього туристичного споживання (загального внутрішнього попиту в секторі туризму). Це стосується також показника ВНОК.

Складні мультиітеративні обчислювані оптимізаційні моделі загальної рівноваги в умовах коливання цін потребують для своєї побудови підготовки спеціально пристосованих даних, пояснення використовуваних припущень та відрізняються

своєрідною структурою. Для проведення міжнародних порівнянь їх використання видається проблематичним, адже залучені для побудови дані не є стандартизованими.

Наближене оцінювання залежності доданої вартості, зайнятості, рівня державних доходів від первісних туристичних витрат може бути здійснено на основі використання коефіцієнтів-мультиплікаторів. Система таких коефіцієнтів дозволяє перетворити показники обсягу туристичного споживання (сукупного або з виділення окремих продуктів) в показники непрямого або опосередкованого впливу. Суттєвою пересторогою на шляху використання таких мультиплікаторів є спрощений характер їх агрегування, недостатній ступінь врахування специфіки туризму в конкретній країні, часте запозичення із зовнішніх джерел.

З метою територіального локалізування обрахунків туристської діяльності на субнаціональному рівні в Україні може бути реалізовано як міжрегіональний (“зверху донизу”) підхід, побудований на основі районування СРТ [9; 11], так і “строого” регіональний (“знизу доверху”) підхід, який в установленому, хоча і спрощеному у порівнянні з СНР, порядку відображатиме особливості організування галузевої діяльності з врахуванням специфічних ситуацій та відмінностей конкретних територій [10].

Окремі рекомендації та міркування щодо можливостей поліпшення рахівництва у сфері обчислення сукупного внеску ПТТ до ВВП та зайнятості, обчислення ВНОК, врахування при цьому даних про операції з нефінансовими невикористаними активами (ННА), а також нематеріальними невикористаними активами (НМНА), містяться у Допоміжному рахунку [4], ESA-2010 [10], публікаціях відомих дослідників [5].

Література:

1. Зарубежная недвижимость: Купля-продажа, аренда, передача по наследству и другие аспекты владения / Под ред. Кристиана Келина; Пер. с нем. – М.: Альпина Паблишер, 2011. – 811 с.
2. Организация Объединённых наций. Департамент по экономическим и социальным вопросам. Статистический отдел. Статистические документы. Серия М №77/ Версия 1.1. Классификации основных продуктов (СРС, Версия 1.1) – ООН, Нью-Йорк, 2005 год [Електронна версія] URL: https://unstats.un.org/unsd/publication/SeriesM/SeriesM_77ver1_1r.pdf.
3. Организация Объединённых наций. Департамент по экономическим и социальным вопросам. Статистический отдел. Статистические документы. Серия М №4/ Rev. 3.1. Международная стандартная отраслевая классификация всех видов экономической деятельности (МСОК). Пересмотренный вариант 3.1 – ООН: Нью-Йорк, 2005 год [Електронна версія] URL: https://unstats.un.org/unsd/publication/SeriesM/seriesm_4rev3_1r.pdf.
4. Организация Объединённых наций. Департамент по экономическим и социальным вопросам. Статистический отдел. Методологические исследования. Серия F №80/ Rev. 1. Вспомогательный счет туризма: рекомендуемая методологическая основа, 2008 год. – Люксембург, Мадрид, Нью-Йорк, Париж, 2010 год [Електронна версія] URL: https://unstats.un.org/unsd/publication/SeriesF/SeriesF_80rev1r.pdf.
5. Пасхавер Б. И. Аграрный сегмент национального богатства / Б. И. Пасхавер // Экономика Украины. – 2013. – №12 (617). – С.50-58.
6. Руководство по платежному балансу и международной инвестиционной позиции. Шестое издание (РПБ6). – Вашингтон: округ Колумбия: Международный Валютный фонд, 2012 [Електронна версія] URL: <https://www.imf.org/external/russian/pubs/ft/bop/2007/bopman6r.pdf>.
7. СНС 2008. Нью-Йорк, 2012 [Електронна версія] URL: <https://unstats.un.org/unsd/nationalaccount/docs/SNA2008Russian.pdf>.
8. Davis, John Emmeus (2006), Shared Equity Homeownership: The Changing Landscape of Resale-Restricted, Owner-Occupied Housing, National Housing Institute [Електронна версія] URL: www.burlingtonassociates.com/files/6413/4463/0462/3-SharedEquityHomeownership.pdf.
9. Department of Economic and Social Affairs. Statistics Division. Studies in Methods. Series M No.83/Rev.1. International Recommendations for Tourism Statistics 2008 [Електронна версія] – URL: https://unstats.un.org/unsd/publication/SeriesM/SeriesM_83rev1e.pdf.
10. European system of accounts. ESA 2010. Eurostat. European commission [Електронна версія] URL: <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/3859598/5925693/KS-02-13-269-EN.PDF>.

11. Eurostat. Manuals and guidelines. Methodological manual for tourism statistics. Version 3.1. 2014 edition [Електронна версія] URL: <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/3859598/6454997/KS-GQ-14-013-EN-N.pdf/166605aa-c990-40c4-b9f7-59c297154277>.
12. Flegg Anthony T. Estimating regional input coefficients and multipliers: The use of the FLQ is not a gamble / Flegg Anthony T., Tohmo Timo // Economic working paper series, 1302 [Електронна версія] – URL: <http://www2.uwe.ac.uk/faculties/BBS/BUS/Research/Economics13/1302.pdf>.
13. UN Department of Economic and Social Affairs. Statistics Division. Statistical papers. Series M No. 67/ Rev. 2. Principles and Recommendations for Population and Housing Censuses. Revision 2 [Електронна версія] URL: https://unstats.un.org/unsd/publication/seriesm/seriesm_67rev2e.pdf.



Агура Ю.О.
студентка групи гр. МЕ-16
Сторожук О.В.
кандидат економічних наук, доцент,
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

КОНКУРЕНТНІ ПЕРЕВАГИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНО-ІНТЕГРОВАНИХ СТРУКТУР

Як свідчить досвід розвинених країн світу, інноваційно-інтегровані структури створюються з метою інтенсифікації розроблення, виробництва та впровадження наукомісткої конкурентоспроможної продукції або послуг і спрямування взаємоузгоджених дій наукових організацій, закладів освіти, промислових підприємств та інших суб'єктів господарювання на задоволення потреб внутрішнього ринку і нарощування експортного потенціалу країни чи регіону. До таких структур належать: інноваційні кластери, наукові парки, бізнес-інкубатори, бізнес-парки, венчурні фонди, технопарки, технополіси, технологічні платформи, інноваційні центри тощо.

Проблеми розвитку інноваційно-інтегрованих структур досліджують такі вітчизняні науковці: М.П. Войнаренко [1], О.Є. Кузьмін [2], С.І. Соколенко [4], Л.І. Федулова [6], О.М. Левченко [7], О.В. Ткачук [7], І.О. Царенко [7], О.В. Сторожук [5; 8], О.В. Заярнюк [5; 8], О.А. Мазур [3], В.С. Шовкалюк [3] та інші. Однак, не применшуючи ролі проведених досліджень, варто відмітити, що питання вивчення конкурентних переваг учасників інноваційно-інтегрованих структур в сучасних умовах економічного розвитку України залишаються актуальними та потребують дослідження.

В умовах глобалізації та посилення конкурентної боротьби розвиток економіки окремих регіонів та країни загалом залежить від їхнього вміння виявити та реалізувати свої специфічні можливості з метою досягнення конкурентних переваг. Вирішення цього завдання можливе шляхом запровадження інноваційних форм організації соціально-економічних відносин, використання нових технологій управління конкурентоспроможністю регіону. Одним із способів підвищення конкурентоспроможності економічного розвитку регіону є створення на його території інноваційно-інтегрованих структур.

Для формування інноваційно-інтегрованих структур на регіональному рівні необхідне об'єднання зусиль держави, бізнесу, науки та освіти. Даний процес вимагає систематизації наукових уявлень про такі структури, їх характеристики, етапи розвитку та особливості територіального розміщення з точки зору стратегії розвитку регіону. Окремим важливим питанням є необхідність вивчення конкурентних переваг інноваційно-інтегрованих структур для усіх учасників. Найбільш вагомими